

Morální zkaženost zneužívání hladu jako zbraně

Záměrné použití hladu jako zbraně – k ovládnutí, nátlaku nebo zlomení vůle civilního obyvatelstva – je jedním z nejzávažnějších porušení lidských etických zásad a mezinárodního práva. V Gaze bylo toto zločinné jednání dovedeno k dokonalosti jako systém. To, co se odehrálo, není pouze humanitárním selháním, ale promyšleným programem dominance, prezentovaným pod záminkou pomoci. V centru této strategie stojí postava Jasera Abu Šababa, bývalého zločince, který se stal kolaborantem, a zavedení militarizovaného distribučního režimu, který zabíjí více, než živí. Prostřednictvím falešných obvinění, zástupné války a smrtící kontroly nad přístupem k potravinám proměnilo Izrael humanitární pomoc v divadlo utrpení a podřízenosti. Palestinci jsou lákáni k humanitárním konvojm, aby na ně bylo stříleno – taktika, která by byla považována za nehumánní i při zacházení s divokými zvířaty.

Jaser Abu Šabab: Z podsvětí na zástupného vykonavatele

Příběh Jasera Abu Šababa není příběhem vykoupení, ale oportunistu manipulovaného okupací. Abu Šabab, kdysi známá postava v kriminálním podsvětí Gazy, byl uvězněn za obchodování s drogami a pašování zbraní, dokud v říjnu 2023 neunikl. V chaosu, který následoval, se znovu objevil jako samozvaný vůdce takzvané „Lidové síly“ – alternativně označované jako „Protiteroristická služba“. Izrael, dychtivý rozbít palestinskou jednotu a oslabit Hamás nepřímou vládou, údajně vyzbrojil a zmocnil Abu Šababovu skupinu k působení v oblastech kontrolovaných izraelskými obrannými silami.

Tento vztah není nový; koloniální mocnosti dlouho spoléhají na morálně kompromitované místní obyvatele, kteří slouží jako vykonavatelé cizí kontroly. V Gaze však tato taktika vyvolala okamžitý odpor. Abu Šababova kolaborace byla považována za zradu tak hlubokou, že ho jeho vlastní kmen a rodina zapřeli. V společnosti, kde jsou příbuzenské vazby a solidarita posvátné, ho tento veřejný odmítnutí učinil vyvrhelem. Nebyl pouze ostrakizován – stal se symbolem všeho, co okupace usiluje zkažit: loajalitu, identitu, odpor. Jeho příběh ukazuje, jak okupant přeměňuje individuální ambice na kolektivní devastaci.

Falešné obvinění a kolaps pomoci

Klíčovým prvkem ospravedlnění izraelské sevření systému pomoci v Gaze bylo obvinění, že Hamás rabuje humanitární zásoby. Tato tvrzení, která se objevila koncem roku 2024, byla použita k delegitimizaci UNRWA a přerušení klíčových zásobovacích linií. Ovšem důvěryhodné zprávy později odhalily, že nejzávažnější případ krádeže pomoci – vyplenění 109 kamionů OSN – nebyl dílem Hamásu, ale sil Abu Šababa. Přesto tento narativ přetrvával, byl zneužit k rozbití stávající infrastruktury pomoci a jejímu nahrazení Gazskou humanitární

nadací (GHF), militarizovaným aparátem vytvořeným v květnu 2025 s podporou Izraele a USA.

Pitva Jahjá Sinvára: Další rozpor s izraelským narativem

Izraelská tvrzení dále odporuje stav Jahjá Sinvára, prominentního vůdce Hamásu, v době jeho smrti. Izraelský koroner zjistil, že Sinvár nejdříve tři dny před svou smrtí – detail, který vyvolává vážné otázky. Pokud by Hamás systematicky kradl pomoc, jak Izrael tvrdí, je nepravděpodobné, že by jejich vůdce byl ponechán hladovět. Tento důkaz ukazuje na širší selhání v distribuci pomoci, což naznačuje, že zásoby jsou zachycovány jinými skupinami, jako je milice Abu Šababa, spíše než hromaděny Hamásem. Hladovění klíčové postavy, jako je Sinvár, zdůrazňuje krutou realitu: pomoc nedosahuje těch, kterým je určena, bez ohledu na to, kdo ji kontroluje.

Gazská humanitární nadace: Hry o hlad proměněné v realitu

GHF slibovala koordinaci a bezpečnost. Místo toho přinesla masakr. Distribuční místa se stala zónami smrti. Slzný plyn, gumové projektily, ostrá střelba a tlačnice proměnily hledání jídla v každodenní hru na ruskou ruletu. Téměř 800 Palestinců bylo zabito a tisíce dalších zraněno při pokusech o získání pomoci. Tento systém, postavený na falešných předpokladech a udržovaný násilím, nejenže nedokázal řešit hlad – institucionalizoval ho. Odráží logiku ne úlevy, ale kontroly: abys jedl, musíš poslouchat; abys přežil, musíš se podřídit.

Podle mezinárodního práva je to válečný zločin. **Článek 54 Dodatkového protokolu I k Ženevským úmluvám** výslovně zakazuje hladovění civilistů jako způsob vedení války, včetně zaměřování nebo ničení „objektů nezbytných pro přežití civilního obyvatelstva“. **Římský statut Mezinárodního trestního soudu** rovněž kriminalizuje použití hladovění jako zbraně. Rozbitím důvěryhodných agentur, odepřením pomoci a zabíjením civilistů na distribučních místech vytvořil Izrael režim, který není vůbec humanitární – je to zbraň.

Lov lidí nad návnadou: Konečný morální propad

Snad nejstrašidelnějším aspektem tohoto systému je způsob, jakým převrací základní etické hierarchie. V Izraeli, stejně jako v mnoha zemích, je nezákonné lovit divoká zvířata nad návnadou. Tato praxe je považována za neetickou – porušení zásad spravedlivého lovu, které chrání i nelidská stvoření před zbytečným utrpením. Přesto jsou v Gaze hladovějící civilisté lákáni k jídlu pod záminkou pomoci, aby na ně stříleli vojáci. Co je zakázáno u jelenů, je legalizováno proti dětem.

Tento etický obrat není náhodný. Je logickým koncem dehumanizace. Když už lidé nejsou považováni za plně lidské, jejich utrpení se stává pouhým šumem na pozadí; jejich smrt administrativní. Morální propast se otevírá nejvíce ne v mlze války, ale v jasnosti politik, které zacházejí s přežitím samotným jako s privilegiem, které okupant dává. Hladoví v Gaze

nejsou vedlejší škodou. Jsou cíle – nalákání, zastřelení a odhození systémem, který přikládá větší právní hodnotu životům zvířat než lidem, které nechává hladovět.

Závěr: Zločin přesahující slova

Zneužití hladu jako zbraně v Gaze, usnadněné kolaboranty jako Jaser Abu Šabab a institucionalizované izraelským militarizovaným systémem pomoci, není pouze strategií války – je to znesvěcení lidské důstojnosti. Odráží mentalitu, ve které se jídlo stává nástrojem dominance, kolaborace je odměňována a civilisté jsou zabíjeni za zřízení potřeby jíst. Nahrazení humanitárních agentur ozbrojenými strážci proměnilo humanitární koridory v Gaze v koridory smrti.

Toto není jen politické selhání. Je to zločin proti lidskosti. A nejvíce odsuzující obžaloba spočívá v porovnání, které by nikdy nemělo být učiněno: že zvířata mají větší etické zohlednění než hladovějící obyvatelstvo Gazy. Tento groteskní obrat vyžaduje globální pobouření – ne jako politickou záležitost, ale jako otázku svědomí. **Svět, který toto dovolí, je světem v pádu – nejen morálně, ale civilizačně.**